

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

70 פר' מצורע ■ ה' ניסן תשע"ד

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ס"ו-ע"ב

לוח העמוד היומי

יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חז"ל
שבת	ה'	ט"ז	ע"ט
ראשון	ו'	צ.	פ'
שני	ז'	צ:	פ"א
שלישי	ח'	צא.	פ"ב
רביעי	ט'	צא:	פ"ג
חמישי	י'	צב.	פ"ד
שישי	יא'	צב:	פ"ה

מעלת הלימוד

אמר פעם אחת בזה הלשון, הלמוד של דיני התורה נתן לנו השם יתברך על ידי משה רבנו עליו השלום, והלמוד של קיום התורה נתן לנו השם יתברך על ידי אדמו"ר זצ"ל ועל זה מרמז הפסוק "ושאבתם מים בששון ממעיני השועה", ומתרגם יונתן, "ותקבלו אלפו חדת בחדוה מבחיני דצדיקיא".

(כוכבי אור - אנשי מוהר"ן ה)

תורה ס"ח - חומר איסור כעס וגזילה

עשירות בטוחה

כל ההשפעות שבעולם וכל העשירות נמשך רק בבחינת כל ישראל בני מלכים הם, ובנדאי כל העשירות אצל הבני מלכים, וזהו שדקדק רבנו זכרוננו לברכה (בסימן ס"ח) ואמר שכל ישראל ראוי שיהיה להם עשירות רק יש מדה אחת שמוקדת והוא הפעס, וכו', כי בנדאי כל העשירות מגיע רק לישראל,

כי כל אחד מישראל כפי שרש נפשו, שהוא שמו שמשרש בשם ה' ששם שרש כל ההשפעות והעשירות, כמו כן ראוי שיהיה לו עשירות גם בגשמיות. כי כל אחד מישראל מגדול ועד קטן צריך לעסק בבנין היכל הקדוש. הינו לקרב נפשות להשם יתברך, כי בשביל זה נברא. ועקר התקבולתם הוא על ידי הגדלת השם והנפש, שהוא על ידי עשירות, שהוא שרש הנפשות, אבל בעונותינו הרבים המדה רעה של הפעס מתגבר כל כך שמפסיד העשירות. 1

שנאת חינום

"חובת גברא, שאף שיש לו טעם מספיק לכעוס גם כעס, יכבוש כעסו. ואם יצטרך לזרוק מרה על בניו וכדומה, לא יעשה אלא לפניו. ואם יארע לו שיכעוס, והיה נח לרצות לכבוד קונו, ובזה יהיה 'שבע רצון ומלא ברכת ה' ואף בשרו ישכון לבטח'".

הכעס חמור מאוד והוא שהחריב את בית מקדשינו.

"והוא שחרבה בית מקדשנו ונגלה יקרנו וכו', כי עקר החרבן על ידי עצם הפעס שנתגרה בהם עד שגפלה ביניהם מחלקת עצום ונתרבה שגאה ורציחה ושפיכות דמים, שעל ידי זה נחרב בית מקדשנו. ועקר החרבן הוא על ידי בחינה הנ"ל שגלקח כל ההשפעות מישראל, שהם כל העשירות שנוטל מישראל ונתן להעובדי כוכבים, שזה עקר הגלות. 1"

"ודע, שראוי שכל ישראל יהיו להם ממון, אך יש מדה אחת שמפסדת ומאבדת מהם הממון. והיא מדה רעה מגנה, שקשה מאד להנצל ממנה. ואפלו אם ירצה אחד להנצל ממנה. ובפרט בשביל תאות הממון, כדי שלא תפסיד לו את הממון, עם כל זה המדה רעה הזאת מתגברת עליו בלדותו ובקטנותו, ועל ידי זה מפסדת ממנו הממון שהיה ראוי שיהיה לו.

והמדה רעה ההיא הוא מדת הפעס, שעל ידי זה מפסיד ומאבד הממון הראוי לו. כי בבחינת שרש השתלשלות שמשתלשל הממון, ממקום שמשתלשל משם, הוא בחינה אחת עם הפעס ממש. ועל כן הבעל דבר בשרואה שמשתלשל ויורד שפע לאדם שיהיה לו ממון, אזי יורד ומזמין לו פעס, ועושה לו מבחינת ההשפעה והשתלשלות שיוורד אליו שיהיה לו ממון, עושה לו ממנו פעס. כי הפעס הוא ממש בחינה אחת וענין אחד עם הממון, במקום שרש השתלשלות, ואין ביניהם שום הפרש. כי שניהם יורדים מגבורות, ונמשכין ממקום אחד ממש."

בני מלכים

"כולם בחכמה עשית" - כל מעשי ה' נבראו בחכמה ושכל מיוחד.

מה היא אם כן, הסיבה, שיש בעולם עשירים המחזיקים בידם הון ועושר רב, בזמן שבשביל לחיות בהרחבה, היה מספיק להם אחד מאלף מרכושם הרב?

אכן יש לעשירות מטרות חשובות ונעלות. בכח העשירות אפשר לזכות להגדיל ולפאר את שמו יתברך. בכח-העשירות אפשר לקרב נפשות רבות להשם יתברך!

"ובאמת כל העשירות וכל הכסף וזהב ואבנים טובות וכו' שבעולם עקר שרשם נמשך רק משם משרש נפשותם ושםם הקדוש של ישראל, כי

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

טוען ונטען ה' - גבית חוב מהיתומים ג'

א. כשנמשך איזה שפע נמשך אהבה ושלום. (ה - ו)

ב. נמצאים אנשים שנותנים צדקה, אבל אין פונתם לטובה כלל רק להרבות כבודם ונותנים רק במקום שיתכבדו ויתגברו ועל ידי זה דיקא מתגברים ומשתררים על עם דל על הפשירים באמת. וצדקה כזו בנדאי אינה מתקנת כלל רק מקלקלת הרבה, כי הם מרבים שגאה ומחלקת על ידי הון ועשירות כזה רק אצל ישראל הרב הוא לטובה. (ה - ט)

ג. רק יעקב שהם בחינת הצדיקים והפשירים באמת צריכים לקבל את העשירות כדי שיתרבו גרים ובעלי תשובה אמתים בעולם, עד שישלם השכל ויאיר אור הצדיקי אמת שפמשיכים יראה ואהבה על ידי עצם התגלות ההתפארות שמגלים התפארות אפלו מהפושעי ישראל שעל ידי זה עקר חיות וקיום העולם. (ה - י)

"באמת היה ראוי שיהיה עקר העשירות והתפצים היקרים אצל הצדיקים והפשירים שבישראל, אך מחמת חטאי הדורות התגברו היכלי התמורות שפכשו הטוב להסתרא אחרא שעל ידי זה על פי הרב הוא להפוך."

ד. כל בתי בני ישראל שרשם הוא מבחינת הבית המקדש. (ה - יד)

ה. זה שרוצה לעשות משא ומתן ולהרויח ממון ועשירות, הוא צריך לזהר מאד לחשב דרכיו ולשפט את עצמו בכל עת ולפשפש במעשיו בכל עת, כי על ידי משפט דיקא יכול לעשות המשא ומתן <<<<

חצה

מבאר בהתורה הנ"ל שפשוטו לחומה של עשירות אזי החומה הזאת שומרת את האדם מפני רק בתחלה כשיורד השפע של עשירות הוא מתגרה מאד להפך שפע העשירות לכעס ולפעמים מתגרה בו בכעס גדול כל כך עד שיוכל להפסיד לו גם החומה של העשירות, דהיינו שאף על פי שפבר זכה לעשירות וזכה לבחינת חומה, אף על פי כן יקלקל החומה של עשירות על ידי התגברות הכעס ביותר, חס ושלום, על כן בפסח שאז מתחיל השפע של עשירות לירד אז צריכין שמירה גדולה מחמץ שהוא בחינת כעס.

ועל כן עקר מצות אכילת מצה הוא בלילה הראשונה בעת יציאת מצרים בעת שמקבלין הרכוש גדול שאז צריכין לזהר ביותר לאכל מצה שהוא ההפך מכעס שהוא בחינת חמץ, אבל אחר ההתחלה שהוא לילה הראשונה אין חיוב לאכל מצה, אבל אף על פי כן צדיק צריכין לשמר את עצמו מחמץ, כי אף על פי שפבר זכינו לעשירות בעת יציאת מצרים צדיק לא קבלנו העשירות בשלמות ועדין לא נגמר החומה של העשירות בשלמות, כי עדין אנו יראים מהמצרים שרוצים לרדף אחרי ישראל, אבל בשביעי של פסח שאז נקרע הים ואז נפלו המצריים לגמרי ואז זכינו להעשירות בשלמות גדול ביותר, על כן אז התר החמץ, כי אז כבר נשלם לנו החומה של העשירות על ידי קריעת ים סוף בבחינת והמים להם חומה עד שאין יראים עוד מהם שלא יתפכו שפע העשירות לכעס. 3

לחם עוני

הדרך לעשירות...

"עקר תקון העשירות הוא עניות, דהיינו מי שאינו מתגאה בדעתו ומחזיק עצמו פעני ובאיזה מעמד שהוא בין שהוא עני ממש או שהוא בינוני או שהוא עשיר מפלג תמיד מחזיק עצמו פעני ואביון גדול, בבחינת דוד המלך שבגדל מלכותו וגדלותו ועשרו הגדול אמר תמיד, כי עני ואביון אנכי, ואני עני ואביון, כי האדם ראוי לו להבין עצם עניותו בזה העולם, כי אפילו הצדיק אי אפשר לו לצאת ידי חובתו בזה העולם כנגד השם יתברך, וכמו שכתוב, כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב וכו', מפל שכן וכל שכן שאר בני העולם, ואם כן אפילו לחם צר ומים לחץ אינו מגיע לו חס ושלום לפי מעשיו, רק השם יתברך זן את העולם בחסדו, כמו שכתוב, נתן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו, ואם כן אין עני יותר ממנו, כי הוא אכל דלאו דילה,

וכשמשים אל לבו האמת ויודע זאת בברור, אזי טוב לו תמיד ויזכה לעשירות אמתי שהוא מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, איזהו עשיר השמח בחלקו, כי ישמח תמיד בחלקו, מאחר שיודע שהכל חסד גדול מהשם יתברך אפילו לחם צר ומים לחץ, ועל ידי זה יזכה לעשירות ממש, לכל הון דעלמא!!! בבחינת מאן דאיהו זעיר הוא רב, שמי שהוא קטן בעיניו ויש לו הסתפקות ומקבל הכל באהבה ובשמחה יזכה אחר כך לעשר וגדלה. 1

1. ליקוטי הלכות או"ח - פורים ו - א. 2. פלא יועץ - כעס. 3. ליקוטי הלכות חו"מ - כח והרשאה ד.

הכעס שלנו לא די שהוא מפסיד לנו את העשירות, אלא הוא עוד מעביר את העשירות לעכו"ם ולרשעים.

"באמת ממה שיש להעובדי כוכבים והרשעים עשירות אף על פי שהם מלאים כעס ורציחה מאד, זה נמשך ממה שמתגרים בישראל ומכניסים בהם כעס, כי כל יניקת העובדי כוכבים מעשו שממנו יצא עמלק, שהוא ראשית גוים. ועשו ממנה על כעס, כי הוא הס"ם! הוא המיסית! הוא המתגרה בכל נפש מישראל כשרואה שנמשך לו שפע ממון ועשירות! הוא מתגרה בו ומכניס בו כעס וחמה! ועל ידי זה מפסיד העשירות שלו ומהפכו לכעס כנ"ל. ואזי מהשפע שהיה מוכן לירד לזה עשירות אף על פי שנתקלקלה ונתהפכה לכעס, אף על פי כן מפסלת השפע, שהוא בחינת סוספיתא דדהבא נמשך העשירות להסטרוא אחרא, שהם העובדי כוכבים והרשעים... וזאת העשירות הוא בהפך מהקדשה כי על ידי זה העשירות נתעלם שם ה' חס ושלום, ומתגבר שמות החיצונים. 1

חמץ

בימים אלו שבו כל עם ישראל הכריזו מלחמת חורמה בחמץ, חשוב לזכור שחלק בלתי מבוטל מהחמץ הוא היכעס. - ובימים אלו חייבים גם לראות לנטרל את הפצצה הנסתרת שלפעמים מתגלה במלוא העוצמה... להלחם בכעס שלא ישאר ממנו אפילו "משוהו".

כך נוכל בעזרת ה' לזכות להשפעות הגדולות של פסח, ואף לעשירות הגדולה בגשמיות היורדת בכל פסח ופסח.

"זוה בחינת גדל האסור של חמץ שהוא אסור במשוהו, כי חמץ בחינת כעס, בחינת כי יתחמץ לבבי, כי חמץ עולה בנפיחה על ידי ששולט בו אויר ורוח העולם, זה בחינת כעס שהוא חרון אף, שהוא בחינת עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצור לרוחו, דהיינו שאין עוצרין וכובשין את הרוח שבאף ומניחין אותו להתחמץ בכעס וחרון אף שהוא בחינת חמץ בחינת כי יתחמץ לבבי, כי עתה צריכין לשמר את האכילה מאד שלא תשלט בה רוח העולם, כדי שלא יתהפך שפע העשירות שצריכין להמשיך עתה שבזה תלוי עקר הגאולה שלא יתהפך לכעס וחרון אף, חס ושלום, שהוא בחינת אין מעצור לרוחו...

ועל כן חמץ בפסח במשוהו, כי הוא תלוי במשוהו בחוט השערה, כי למעלה הכל קדש רק למטה במשוהו בעלמא כשפוגמין, חס ושלום, ואינם נזהרין מפני כעס אזי יתהפך שפע העשירות לכעס, חס ושלום, ונעשה מחומה חמה. נמצא, שהדבר תלוי

בקדשה שיצליח בו. (גבית מלוח ג - ב)

"זה שעושה משא ומתן הוא בחינת מקרב נפשות לה' יתברך, כי יש בהמשא ומתן ניצוצות קדושות גבוהות מאד שצריכין לבררם על ידי המשא ומתן, ואלו הניצוצות שפבררין אותן על ידי המשא ומתן ומחזירין אותן אל הקדשה הם בחינת גרים ובעלי תשובה."

ו. זה העוסק במשא ומתן צריך לזהר בנפשו מאד שלא יתאחו בו הרע הנאחו באלו הניצוצות שהוא מבררם על ידי המשא ומתן. ומזה בא מה שהיוצאין לשוק ועוסקים במשא ומתן נכשלין לפעמים ונתרחקין מעבודת ה' יתברך. (ג - ב)

ז. ישפט את עצמו בכל עת ויתבודד ויפרש שיחתו לפני ה' יתברך ויפשפש במעשיו וידין וישפט את עצמו בעצמו על כל הדברים שהוא עושה אם כך ראוי לו לעשות ולבלות זמי חזיו במעשים פאלה ועל ידי זה המפשט מעורר התלהבות הלב שהוא בחינת אש. ועל ידי האש הזוה הוא שורף את הרע שלא יתאחו בו. (ג - ב)

ח. כל אדם ראוי לשפט את עצמו ולהקבין כי ה' הצדיק על כל הבא עליו ועדין ה' יתברך מיטיב עמו מאד לפי מעשיו, אף בגדל דחקו ועניותו, חס ושלום, אפילו אם יש לו, חס ושלום דקדוקי עניות, חלילה, אף על פי כן ראוי לו להקבין שלפי מעשיו עדין ה' יתברך מיטיב עמו ומקל משפטו עליו בחסד וברחמים גדולים, כי צדיק ה' וישר משפטיו. (ג - ד)

ט. עקר תקון הצדקה הוא על ידי משפט, שהוא חפץ מרע הלב, הינו שהעשיר ישפט את עצמו ויבין כי בודאי ה' יתברך עושה עמו חסד גדול שאינו ראוי לו ככל, ... על כן בודאי חובה לתת לה' יתברך חלקו אשר הזהירנו לתן חלקו לעניים, כי באמת הכל שלו. (ג - ד)

רונו של עולם, טוב ומטיב לכל חוס וחמול עלי, ולמדני דרכי טובך באופן שאזכה לאחוז במדותיך הקדושים, להיות טוב לכל תמיד, ולשבר מדת הכעס והחרון אף והקפדות לגמרי שלא יהיה בלבי שום צד כעס כלל. ובכל עת שירצה היצר להסית אותי לכעס ח"ו אזכה לדעת ולהאמין באמונה שלמה, שבשעה זו רוצים להשיע לי עשירות גדול, והיצר הרע רוצה לקלקל ח"ו זאת העשירות של העשירות, ולעשות ממנה כעס, ולטרף את נפשי ח"ו עי"ז. ועל ידי זה אזכה להתחזק ולהתגבר לשבר ולבטל הכעס לגמרי, ולהפוך הכעס לרחמנות. ואזכה עי"ז לעשירות גדול דקדושה, שהוא שורש הנפשות. ולא יהיה שום כח להבעל דבר לקלקל השפעת העשירות ח"ו על ידי הכעס והחימה ח"ו, רק זוכה שימושך עלינו החומה של עשירות. 1 (לקוטי תפילות - ח"א - ס"ח ס"ט)

לעשות תורת תפילות

כעס

ההפסד כולו שלך...

אדם שמעולם לא יקפיד, יהיה לו אין-סוף שפע, הוא יהיה הכי מלינר בעולם. הסיבה שהאדם מאבד את המח זה מפני שהוא מקפיד בכל פעם. בכל פעם שהאדם מקפיד הוא מפסיד אין סוף שפע, פשוט זה ההפסד שלו...

רב אדא בר אהבה שמעולם הוא לא כעס, כמו שהוא העיד על עצמו: "מימי לא הקפדתי בתוך ביתי" הוא זכה להחזיק בית שלם שלא יפול.³

השפע של האדם בא דרך אשתו, ובכל פעם שהוא כועס עליה הוא מפסיד מיליארדים, הוא מפסיד אין סוף שפע, כמבואר בתורה ס"ט: "עיקר הממון של האדם, בא לו על ידי פת זוגו. פי על ידי אור נפשה, מזה בא לו הממון."

"עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצר לרוחו". חומה - זה חומה של עשירות, ה' רוצה לתת לך מליארד דולאר, למה אתה כועס? למה אתה מקפיד? יש אנשים שזה כבר נהפך להם לאידיאולוגיה.

ברגע שהאדם מקפיד, הוא איבד את כל הכסף. והבעל-דבר עושה כל מיני דברים במיוחד בכדי שהאדם יכעס, הבעל דבר מבבל את האדם ועושה לו אידיאולוגיות של כעס: "מותר לך לכעוס, אתה מסכן, אתה מותש, הייתי בחוץ מחמש בבוקר עד שתים עשרה בלילה."

הבעל-דבר יודע שצריך לבוא עכשיו כסף, אז הוא מזמין איזה סיבה לכעס. כל זה מבואר בתורה ס"ח, שבאותו מקום שבה הממון, אותו מקום מושל הכעס. וה' רוצה לתת לכל אחד מיליארדים של מיליארדים של חומה של כסף, ה' רוצה לתת לכל אחד כסף, משכיות זה אוצרות, ארמונות של כסף וזהב, ארמונות שלמים רק למה אתה כועס? למה אתה מקפיד?

1. ספר המידות דעת כ"ה, ועיין ליקו"ה חו"מ נזיקין א' שכעס זה פגם הדעת.
2. "מאי הוה עובדיה דרב אדא בר אהבה: כי הא דאתמר שאלו תלמידיו את רבי זירא ואמרי לה לרב אדא בר אהבה במה הארכת ימי? אמר להם מימי לא הקפדתי בתוך ביתי וכו'. (תענית כ - ב).
3. "רב הונא הוה ליה ההוא חמרא בההוא ביתא רעיעא ובעי לפנייה עייליה לרב אדא בר אהבה להתם משכיח בשמעתא עד דפנייה (שם).

יום ה' י"א ניסן יומא דהילולא של הרמב"ן זצ"ל

נפטר בשנת ה' אלפים ל'. —

בספר ארחות חיים דף פ' ע"ג כתב והרמב"ן כתב קבלתי מפי מורי רבינו יהודה שקבל מרבו רבינו יצחק בר אברהם הצרפתי. וזכה הרמב"ן לגלוי אליהו הנביא זכור לטוב.

מגדולי תלמידי הרמב"ן הם: הרב בעל התרומות, ורבינו יונה, והרא"ה, והרשב"א, והר"ן בעל הדרשות, ורבינו דוד בונפיר שמזכירו הר"ן תדיר בחידושו לסנהדרין.

הרמב"ן מלבד תוקף גדולת חכמתו בתלמוד וע"ד האמת, עוד היה חכם בחכמת המחקר ורופא מובהק.

ועתה כן ענינו הרואות לגאון קשטיליא הרב יצחק קאנפנטון בדרכי התלמוד שלו הזהיר לדקדק מאד בחידושי הרמב"ן כי כל דבריו במספר במשקל במדה ולא יש בו יתור אות אחת. והאריך שם הרבה בכללי לשון הרמב"ן. ומשם יראה המעניין כמה עמקו דבריו הנוראים ויראה חכמת הראשונים אשר כוללים כמה ענינים בדבריהם הקדושים ורעדה ילבש להקשות על דבריהם. וק"ו שאין לדבר כנגדם ח"ו שום דבר שאינו דרך תלמיד לרב.

(שם הגדולים)

וכבר נודע תקף גדולת הרמב"ן וכוחו הגדול בתלמוד, "דכליה תלמודא כמאן דמנח בכיסתיה דמי" ונחנו מה אפילו לומר אחד ממאה מגדולת תקף ידיעתו.

(עין זוכר - מערכת ע')

ואמרתי שגם מורנו הרב הגדול רבינו משה בר נחמן ז"ל היה מתיר ועושה. ואין לנו גדול ממנו בחכמה ובמנין וביראת חטא.

(שו"ת הרשב"א ח"א תי"ג)

וכתב הגי"מ יעב"ץ במטפחת "וזה האיש משה גדול מאד, זכה שזרעו קיים עדיין בעולם, מהם נמצאים גם היום כמה תלמידי חכמים בברבריא הרלב"ג והרשב"ץ (צ"ל והרשב"ש) היו מיוצאי חלציו והגמה"ר"י ששפורטאש ז"ל קרוב לדורנו הוא היה דור י"א לרמב"ן ז"ל בודאי זרעו לעולם יהי כזה לא נודע עוד לשום אדם בגולה" ע"כ.

(אור החיים אות מ)

ואחרי הדור הזה של רבותינו הצרפתים בעלי התוספות וכל סיעתם זלה"ה קמו תלמידיהם אחריהם ואלה הם ראשי הדור ההוא הרמב"ן דהיינו רבינו משה בר נחמן גירונדי מעיר גירונדה מגלילות קטאלוניה.

ורבותיו היו רבינו עזרא מבעלי התוס' ונזכר בבא בתרא דף כ"ח, ורבו בחכמת הקבלה היה רבינו אלעזר בר יהודה מגארמיזא שחבר ספ' הרוקח ונזכר בתוספות בשבועות דף מ"ו.

והרמב"ן היה שלם בכל החכמות וחבר ספרים הרבה, ומלבד חכמתו הגדולה בים התלמוד גם היה מקובל גדול ופילוסוף אלוהי כאשר הוא ידוע ומפורסם וחיבר ג' ספרי בחכמת הקבלה ספר הרמון ואוצר החיים ועדן גן אלהים וגם עשה פי' על ס' יצירה.

והרמב"ן עלה לירושלים עיר הקדש ונכנס שם ביום ט' לחדש אלול שנת חמשת אלפים וכו"ז לבריאת העולם ומצא שם איש יהודי כמ"ש בסוף ספר פי' התורה בחתימת הספר וזה לשונו: **היום הזה ראיתי בך קדושה חזות קשה מצאתי בתוכך איש יהודי נגש וגם נענה והוא צבע ובוז ישבע ואליו יאספו בביתו בין גדולים וקטנים אם ישלמו מנין עדה שאין להם ענין לא מקנה וקנין עם עני ודל ורש ומסכן הלך ואביון וכו'.** ושם מספר ענין הקינות שאמר והקריעות שקרע על ראיית ירושלים וחרבן בית המקדש הכל כתוב שם באורך.

וכתב עוד שם שהלך לחצוב לו קבר בחברון, אך לא נודע בברור אם הוא קבור בחברון או בירושלים. רק ידענו בודאי כי נפטר ונקבר בארץ ישראל. כשעליתי לירושלים תוב"ב אמרו לי מתושבי העיר שיש קבלה בידם מן הזקנים כי שם בבית הקברות תחת שפוע ההר אצל הכפר שקורים 'עין שילוא' שקבורים שם שלשה גדולי עולם והם הרמב"ן והמרדכי ורבינו עובדיא מברטנורא מפרש המשניות ואמרו לי עוד שהוא בנה שם בירושלים בית המדרש ועדין לעד היום קורים אותו היהודים מדרש הרמב"ן והוא תחת התל קרוב לחומת העיר אצל שער ציון והוא השער של קבורת מלכי בית דוד.

(קורא הדורות)

ש מעתי מאחד מאנ"ש שסיפר מעשה מהרב ר' שניאור זלמן מלאדי ז"ל (בעל התניא) שבימי נעוריו אחר שלמד הרבה וכו', הסית אותו היצר הרע:

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

"הלא כבר למדת הרבה, עסוק מעט במשא ומתן כדי לפרנס בני ביתך וכו', ולעת זקנתך תפרוש את עצמך מכל הבלי עולם הזה, ותעסוק רק בתורה ועבודה."

וכבר נסכס אצלו שכך ראוי לעשות. והשם יתברך חס עליו שנזדמן שנכנס לבית המדרש וראה זקן אחד יושב אצל הרובע (התנור) ומתחמם. ענה ואמר לו: "זקן זקן למה אינך אומר תהילים וכו'! אינך יודע שעוד מעט תובל לקברות!! ולמה אינך חס על הזמן?"

ענה הזקן ואמר לו: "בני, אתה עדיין רך בשנים ויש לך כח לעבוד ה', אבל אני זקן ואין לי כח אפילו לנשום וכו'!" אמר הרב: "דו בעל דבר, דו נארסט פון יונג אוף עלטיר, און פון עלטיר אוף יונג, (אתה הבעל דבר שמרמה משנות הצעירות על הזקנה ומשנות הזקנה על הצעירות) **אני לא אשמע לך!!!** והתחיל לעבוד ה', ונסע להמגיד, ונעשה הרב וכו'.

פ עם אחת שאלו המתנגדים את מוהר"ת ז"ל: מה יהיה אם יפסקו לכם גיהנום? ענה ואמר: אם יפסקו לי גיהנום, אני אומר שם תורה מליקוטי מוהר"ן (או מעשה) ויבואו כל הצדיקים מגן עדן לשמוע, ויהיה נעשה שם הגן עדן!!!

השקפה

ב מה שכתוב: "אלף נכנסים לחדר ואחד יוצא להוראה" – הטעם הוא מפני שהשאר אינם מתחזקים, היינו כשרואים איזה קושי ומניעה, ונופלים מזה, ואינם מתחזקים נגד זה, ומסתלקים לאחוריהם. והעיקר שצריך להתחזק נגד כל המניעות, ועל ידי זה אפשר להגיע למדרגות גבוהות מאוד.

(ר' שמואל טוקצינסקי, מה שמע מר' שמואל הורביץ ז"ל.)

לקוטי מוהר"ן

תורה ע"ב

אם מתעורר אדם לתשובה אז פשרוזה לכנס בדרך ה' ולנסע להצדיק מתגבר עליו בכל פעם יצר הרע יותר גדול,

על פן צריך תפילה בכל פעם התגברות ביותר והתחזקות חדש נגד היצר הרע החדש שמתגבר עליו בכל פעם.

הספר הנדיר "יחוס הגדולים" סאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל 057-3155-466

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

צריך לשמור את התינוק, שלא ילך בגילוי הראש.
(בנים - ב)

אימיה דרבי נחמן בר יצחק אמרי לה כלדאי בריך גנבא הוה לא שבקתיה גלויי רישיה אמרה ליה: "**כסי רישך כי היכי דתיהוו עלך אימתא דשמיא**" ובעי רחמי לא הוה ידע אמאי קאמרה ליה יומא חד יתיב קא גריס תותי דיקלא נפל גלימא מעילוייה רישיה דלי עיניה חזא לדיקלא אלמיה יצריה סליק פסקיה לקיבורא בשינייה.

גילוי רישא א"ל כו': בשאר אינשי נמי אמרי פ"ק דקדושין דבעי כיסוי ראש ומשום דשכינה למעלה מראשו, ומאי רבותיה דרב נחמן ב"י? ואיכא למימר דאימיה דרב נחמן ב"י דקדקה לכסות ראשו טפי שיהיה לו כובד ראש ביותר משום יראה שלא יהיה גנב... הוסיפה לכסות ראשו בגלימא כדי שיהיה לו כובד ראש טפי, משום הך יראה דא"ל כלדאי וק"ל.
(מהרש"א שבת קנו - ב)

ברייתא: פעם אחת היו זקנים יושבים עברו לפניהם שני תינוקות, אחד: גילה את ראשו ואחד כסה את ראשו. זה שגלה את ראשו ר' אליעזר אומר ממזר. ר' יהושע אומר בן הנדה. ר' עקיבא אומר ממזר ובן הנדה. אמרו לו: עקיבא איך מלאך לבך לעבור על דברי (חבריד) [רבותיד]. אמר להם: אני אקיימנו. הלך אצל אמו של אותו תינוק ומצאה שהיא יושבת ומוכרת קטנית בשוק... נמצא אותו תינוק ממזר ובן הנדה. אמרו: "גדול היה ר' עקיבא שהכחיש את (רבותיו) [חבריו]" באותו שעה אמרו: "ברוך שגלה סודו לעקיבא בן יוסף".

גמ': אחד גלה ראשו שמע מינה גלוי ראש, עזות תקיפא הוא.
(מסכת כלה פרק שני)

הצמח צדק זצ"ל היה נותן תמיד תודה למינקת שלו, על שהשיחה עליו שלא ילך בגלוי ראש כלל, ושהיתה נוטלת ידיו מקטנותו, ובזה גרמה שיהיה לו יראת שמים. כי אלו הדברים מקדשין את האדם מקטנותו.
(ימי שמואל - ט)

ואפרש לך עתה סוד כיסוי הראש, כי הלא אסור לילך ד' אמות בגילוי ראש. וסוד הענין הוא, כי הנה כל הגוף צריך להיות מכוסה, חוץ מן הפנים והידיים והרגלים.

והטעם הוא, כי הלבושים עשויים להסתיר הגוף, כי ההארה אין לה להראות. אך המקומות שהוקבעו להשפיע לתחתונים, אדרבא הם צריכין להגלות, והיינו הפנים. בסוד, יאר ה' פניו אליך. והידיים והרגלים כבר ידעת שהם הקצוות הממשיכים דרך האצבעות ההארות הצריכים לחוץ. אך הראש צריך להיות מכוסה, וזה צריך זהירות רב לכסותו, והוא מפני יקר האורות המתלבשים שם ונמשכין מלמעלה. כי כבר שמעת, איך ההשראה של העליון הוא הכתר. ובכסות הראש, מכסים כח ההארה הגדולה ההיא, שכך צריך לכבוד השורה.

למדן האמת

ידוע הסיפור על נכדי הרה"ק ר' פנחס מקוריץ זי"ע שהקימו בית דפוס ובין הספרים שהודפסו שם היו ספרים (כמו הזוהר הק' וכו') שהיה אסור להדפיס ברוסיה הכפרנית. הם נתפסו וישבו במאסר בפטרבורג, נשפטו כמורדים במלכות וישבו בתפיסה כבדה עשרים ואחת שנים!

פעם אחת נעשו בעונש אכזרי, בעונש זה מעמידים שתי שורות ארוכות מאוד של חיילים עם שוטים בידיהם, הנאשם צריך לעבור בתווך בין שתי השורות ובעת שהולך מכים בו החיילים ללא-רחם משני צדדיו. הנאשם האומלל מנסה לעבור את הסיט במהירות המירבית ולרוץ ככל יכלתו, ובוודאי שאינו מעלה בדעתו לעצור באמצע אפילו לרגע קט. אך כשהולכו בין החיילים ארורים את אותם בעלי הדפוס נכדי הצדיק, נפל לאחד מהם הכיפה מראשו והוא במסירות נפש נעצר והרים את הכיפה כשתוך כדי כך ספג עוד מכות רבות. אשרי חלקו.